

Arrest

nr. 80 213 van 26 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 juni 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat JANSSENS, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt op onbekende datum België binnen.

Op 2 oktober 2008 meldt de Dienst Voogdij van de FOD Justitie aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker, geboren op 16 juli 1991, aanwezig is in België.

Op 20 oktober 2008 wordt een voogd aangesteld.

Op 8 december 2008 wordt ten opzichte van de voogd van verzoeker een bevel tot terugbrenging van verzoeker genomen.

Op 15 juli 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 16 juli 2009 wordt verzoeker achttien jaar, de voogdij over verzoeker wordt van rechtswege beëindigd.

Op 27 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 13 december 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 26 oktober 2010 dient verzoeker een aanvulling in.

Op 16 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.12.2009 werd ingediend en op datum van 26.10.2010 werd geactualiseerd door :

B., A. (R.R.: 691071600124)

nationaliteit: Marokko

geboren te B. op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Aangezien betrokkene pas is aangekomen in België in augustus 2007 en hij niet aantoonde dat hij zich bevindt in een prangende humanitaire situatie zoals bedoeld in de vernietigde instructies, voldoet hij niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009.

Betrokkene beroept zich op een prangende humanitaire situatie, namelijk het feit dat hij als minderjarige naar België kwam omdat hij niet meer terecht kon bij zijn familie in Marokko. De moeder van betrokkene zou de zorg voor betrokkene niet meer op zich kunnen nemen omdat ze tengevolge van een hersenbloeding verlamd zou zijn.

De vader zou niets meer met betrokkene te maken willen hebben. In België zou betrokkene opgevangen worden door zogenaamde ‘pleegouders’, namelijk E. B., A. (R.R. 56000285567) en D., Z. (R.R. 75060543463). We dienen hier op te merken dat het aan betrokkene is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Hij legt geen enkel bewijs voor ter staving van zijn beweringen. De loutere beweringen in verband met zijn familiale situatie volstaan niet om als element ten gronde aanvaard te worden. Verder dienen we op te merken dat betrokkene niet meer samenwoont met de zogenaamde pleegouders (zij wonen op het volgende adres: (...)). Hoe goed de integratie van betrokkene eventueel ook moge zijn (betrokkene staat dit door het voorleggen van schoolattesten van 01.09.2008 tot 30.06.2010, een bewijs van inschrijving bij het SCVO Antwerpen voor het schooljaar 2010-2011, een getuigenverklaringen van de ‘pleegouders’ van betrokkene, betrokkene zou zijn uiterste best gedaan

hebben om zich te integreren in de Belgische samenleving, hij zou een uitgebreide vrienden-en kennissenkring opgebouwd hebben, de inspanningen die hij geleverd zou hebben, zouden hun vruchten hebben afgeworpen en het resultaat zou van die aard zijn om toe te laten te besluiten tot een volwaardige integratie), dit doet niets af aan bovenvermelde opmerkingen. Dit element kan dus niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk (het feit dat betrokkene geen opvang heeft in het land van herkomst en het feit dat hij er geen kans heeft op een opleiding omdat hij de middelen niet heeft) dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen.

Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kunnen de beweringen dat betrokkene geen opvang zou hebben en geen middelen zou hebben om een opleiding te volgen niet aanvaard worden als elementen ten gronde.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...).”

Op 1 juni 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...).”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

*“Enig middel: schending van artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
Tegenpartij besteedt een gedeelte van de bestreden beslissing aan het duidelijk maken van het verschil tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van een op artikel 9 bis van de wet gebaseerde aanvraag.*

De beslissing is tegenstrijdig in de zin dat ze de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaart (dit heeft als gevolg dat het argument dat verzoeker inriep om te rechtvaardigen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk was om zelfs voor een korte termijn terug naar Marokko te gaan, namelijk de prangende humanitaire toestand, aanvaard wordt), terwijl hij met de bestreden beslissing het bevel krijgt om definitief het land te verlaten.

Met andere woorden stelt de bestreden beslissing dat verzoeker niet mag gedwongen worden het land voor enkele weken te verlaten terwijl verwerende partij anderzijds verzoeker definitief uit het land wil verwijderen.

De tegenstrijdigheid in de beslissing schendt artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980.

Tweede onderdeel

Tegenpartij betwist niet dat de door verzoeker beschreven toestand een prangende humanitaire toestand in de zin van de instructies van 19.7.2009 en dus van artikel 9bis van de wet vormt, maar acht dat verzoeker geen begin van bewijs van die toestand aanbrengt.

Volgens de bestreden beslissing zou verzoeker “op zijn minst een begin van bewijs [moeten] leveren”.

Door te oordelen dat verzoeker geen begin van bewijs naar voren brengt, houdt tegenpartij geen rekening met alle elementen van het dossier.

De verschillende verslagen van de voogd van verzoeker en de gevolgen die tegenpartij daaraan gaf vormen immers een “begin van bewijs”.

Verzoeker werd immers onder bevel tot teruggrijving geplaatst en dit bevel werd vervolgens door tegenpartij verlengd op basis van de omzendbrief van 7.10.2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen.

Punt B van die omzendbrief stelt het volgende:

(...)

De verlenging van het bevel tot teruggrijving betekent dat tegenpartij zelf oordeelde dat verzoeker een begin van bewijs gaf van zijn familiale toestand zoals door de voogd beschreven.

De voogd trad in opdracht van de FOD Justitie op en oordeelde in die hoedanigheid ook te kunnen schrijven dat een oplossing gezocht moest worden op basis van de toestand zoals verklaard in de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Ook de dienst voogdij van de FOD Justitie nam het initiatief om de moeder van verzoeker te contacteren met het oog op een bevestiging van diens verklaringen.

Niets uit het verslag van 9.11.2008 laat toe te besluiten dat de verklaringen van verzoeker volgens de FOD Justitie onjuist zouden zijn.

Met andere woorden werd door tegenpartij zelf en door de FOD Justitie in eerste instantie beschouwd dat verzoeker met betrekking tot zijn persoonlijke situatie de waarheid sprak en bijgevolg niet naar Marokko kon terugkeren, om vervolgens plots, wanneer verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende, te beslissen dat dit niet als bewezen kon geacht worden.

Zodoende spreekt tegenpartij zich in zijn opeenvolgende handelingen tegen- en schendt ze de bestreden beslissing artikelen 9bis en 62 van de wet.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekers aanvraag ontvankelijk werd verklaard omdat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend conform de instructies van 19 juli 2009 waarin een aantal situaties worden opgesomd waarin de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf kan toestaan. Dit brengt niet mee dat er in hoofde van verzoeker zonder meer buitengewone omstandigheden als vaststaand zullen worden aangenomen in de toekomst. De beslissing tot het ongegrond verklaren van verzoekers aanvraag genereert geen rechten naar de toekomst. De instructies van de staatssecretaris bepaalden dat de erin vervatte gunstige voorwaarden enkel betrekking hebben op aanvragen ingediend uiterlijk op 15 december 2009. Verzoeker kan zich dus niet beroepen op enig precedent en het blijkt geenszins waarom hem geen bevel zou mogen worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoeker aanvoert dat hij wel degelijk een begin van bewijs heeft geleverd en verwijst naar het schrijven van de voogd en naar het feit dat de bijlage 38 werd verlengd, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt en dat er een instructie werd opgesteld waarbinnen, in het kader van deze discretionaire bevoegdheid, een tiental concrete situaties

worden opgesomd betreffende de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze instructies werden vernietigd door de Raad van State maar worden verder toegepast, wat ten gunste is van de vreemdelingen. *In casu* werden de door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen elementen beoordeeld maar werd beslist dat verzoekers aanvraag ongegrond was. De in de bestreden beslissing vervatte overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard. Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die terecht werd genomen binnen de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Inzake de materiële motiveringsplicht herhaalt de verwerende partij op dat de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

3.3. In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat de eerste bestreden beslissing tegenstrijdig is omdat ze verzoekers aanvraag ontvankelijk verklaart maar hij tevens het bevel krijgt om het grondgebied te verlaten. Door de ontvankelijkverklaring van de aanvraag werd volgens verzoeker echter het argument van verzoeker dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om naar Marokko terug te gaan, aanvaard.

De formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoeker aangehaalde elementen niet worden aanvaard om aan verzoeker een machtiging tot verblijf toe te staan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht

Waar verzoeker aanvoert dat de motieven van de eerste bestreden beslissing tegenstrijdig zijn, voert hij de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan hij tevens de schending aanvoert.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoeker gaat ervan uit dat zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard op basis van zijn argumenten *“om te rechtvaardigen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk was om zelfs voor een korte termijn terug naar Marokko te gaan, namelijk de prangende humanitaire toestand”*. Uit verzoekers aanvraag van 13 december 2009 blijkt echter niet dat verzoeker melding heeft gemaakt van buitengewone omstandigheden om het niet aanvragen van de machtiging tot verblijf in het buitenland te rechtvaardigen. Uit de begeleidende brief bij zijn aanvraag en uit het “typeformulier regularisatie” blijkt dat verzoeker meent dat hij voldoet aan het criterium 2. van de door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009 vernietigde instructie van 19 juli 2009, prangende humanitaire situatie. In de uiteenzetting van deze situatie wijst hij op de redenen waarom hij naar België is gekomen, dat hij hier goed werd opgevangen en naar school gaat, dat hij hier meer kansen krijgt dan in Marokko, dat hij in Marokko bij niemand terecht kan en daar zijn opleiding niet kan verderzetten, dat hij een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft in België en dat hij meent op basis hiervan geregulariseerd te mogen worden.

Deze elementen lijken eerder betrekking te hebben op de integratie van verzoeker in België en bijgevolg op de gegrondheid van de aanvraag. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat deze elementen inderdaad als dusdanig werden beoordeeld door de gemachtigde van de staatssecretaris, want hij bespreekt ze op uitgebreide wijze in het kader van de gegrondheid van verzoekers aanvraag. Verzoeker kan dus niet voorhouden dat deze elementen die worden besproken in het kader van de gegrondheid van de aanvraag, aanleiding hebben gegeven tot de ontvankelijkheid ervan.

Uit verzoekers aanvraag blijkt bijgevolg niet dat hij afzonderlijke elementen heeft aangevoerd waarom hij de aanvraag niet volgens de gewone procedure in het buitenland zou kunnen indienen, zodat hij niet kan worden gevolgd dat zijn aanvraag om die reden ontvankelijk werd verklaard.

Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid waarom verzoekers aanvraag ontvankelijk werd verklaard. Verzoeker voert evenmin aan dat zijn aanvraag ten onrechte ontvankelijk werd verklaard.

Nu verzoekers uitgangspunt niet kan worden aanvaard, kan evenmin worden aangenomen dat de motieven van de eerste bestreden beslissing tegenstrijdig zijn. Bovendien dient erop te worden gewezen dat in de eerste bestreden beslissing enkel een opdracht wordt gegeven tot het afleveren van een bevel aan verzoeker, en dat het bevel om het grondgebied te verlaten een afzonderlijke beslissing met eigen motieven is, die verzoeker inhoudelijk niet betwist.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de eerste bestreden beslissing tegenstrijdig zijn of kennelijk onredelijk of zouden steunen op een niet correcte feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zoals uiteengezet door verzoeker, kan niet worden aangenomen.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.4. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat de motieven inzake de prangende humanitaire situatie niet volstaan. Door te oordelen dat verzoeker er geen begin van bewijs van bijbrengt, houdt de gemachtigde volgens verzoeker geen rekening met alle elementen van het dossier. Hij meent dat de verslagen van de voogd van verzoeker en de gevolgen die de verwerende partij daaraan gaf, een begin van bewijs vormen. Verzoeker verwijst in dit verband naar de omzendbrief van 7 oktober 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen en naar het feit dat het bevel tot terugbrenging verlengd werd. Verzoeker leidt daaruit af dat de verwerende partij door deze verlenging zelf oordeelde dat verzoeker een begin van bewijs gaf van zijn familiale toestand zoals door de voogd beschreven, alleszins oordeelde de FOD Justitie dat verzoeker met betrekking tot zijn persoonlijke situatie de waarheid sprak.

Vooreerst wordt opgemerkt dat de Dienst Voogdij van de FOD Justitie in deze zaak geen tegenpartij is en evenmin de auteur is van de bestreden beslissing. De opmerkingen van verzoeker die betrekking hebben op deze dienst worden bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Waar verzoeker verwijst naar de omzendbrief van 7 oktober 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen wordt erop gewezen dat verzoeker sedert 16 juli 2009 de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en deze omzendbrief, daargelaten de vraag naar de aard van deze omzendbrief, bijgevolg niet op hem van toepassing is.

Waar verzoeker de mening is toegedaan dat de verwerende partij “*zelf oordeelde dat verzoeker een begin van bewijs gaf van zijn familiale toestand zoals door de voogd beschreven*” door de verlenging van de bijlage 38, wordt opgemerkt dat deze bijlage 38 die zich in het administratief dossier bevindt, volgende passage bevat:

“Alle bovenstaande elementen vormen geen motief voor de toepassing van de omzendbrief van 15/09/2005 en er is geen enkel element dat toelaat de beschikbare informatie te verifiëren.

Beide ouders wonen en leven nog steeds in het land van herkomst en oefenen nog steeds de ouderlijke macht uit; zij zijn verantwoordelijk voor de zorg en opvang van betrokkene (zelfs al zouden zij gescheiden zijn). Zijn beide zussen wonen bovendien nog steeds bij zijn moeder in het land van herkomst. Daarnaast kan uit de beschikbare informatie ook afgeleid worden dat betrokkene in Marokko naar school ging als regelmatige leerling. Rekening houdend met bovenstaande elementen bestaat de duurzame oplossing niet in België maar in een hereniging van betrokkene met zijn ouders in het land van herkomst.”

Verzoeker kan dus niet met goed gevolg voorhouden dat de verwerende partij indertijd de mening was toegedaan dat de familiale toestand van verzoeker in België bij zijn “pleegouders”, zoals hij er meer recent melding van maakte in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, primeerde op de familiale toestand van verzoeker in Marokko.

Uit de stukken van het dossier, meer bepaald de bijlagen die verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft gevoegd, blijkt dat verzoeker inderdaad geen begin van bewijs bijvoegde ter staving van zijn beweringen inzake het niet meer terechtkunnen bij de familie in Marokko en inzake de familie in België. Verzoeker heeft enkel zijn eigen verklaringen daaromtrent weergegeven en bovendien blijkt uit de stukken van het dossier en wordt dit terecht opgemerkt in de bestreden beslissing, dat verzoeker in België niet meer bij zijn “pleegouders” woont.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt ook in het tweede onderdeel van het enig middel niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET